

1. Et stiltiende afslag på en ansøgning om forfremmelse, der er holdt i helt generelle vendinger, kan ikke betegnes som en akt, der indeholder et klagepunkt, når der ikke er tale om direkte og umiddelbare følger for ansøgeren.

påstand om erstatning af det tab, som denne akt har forvoldt ham, bøde på denne undladelse og på denne måde opnå en ny søgsmålsfrist.
2. En tjenestemand har ikke nogen berettiget interesse i at anfægte en beslutning om at udnævne en anden tjenestemand til en stilling, som han ikke selv vil kunne ansættes i i medfør af de regler, der gælder for besættelse af stillinger af denne type i hans institution.
3. En tjenestemand, som ikke har anfægtet en akt, som han hævder indeholder et klagepunkt i forhold til ham, inden for de frister, der gælder efter vedtægtens artikel 90 og 91, kan ikke ved at anlægge sag med
4. Inden for rammerne af vedtægtens artikel 90 og 91 skal en sag, ved hvilken der søges erstatning for tab, der ikke er forvoldt af en akt indeholdende klagepunkter mod sagsøgeren, men af forskellige påståede fejl og undladelser fra administrationens side, afvises, medmindre der forud har været gennemført en administrativ procedure i to etaper. Proceduren skal begynde med indgivelse af en ansøgning, hvorved ansættelsesmyndigheden anmodes om at erstatte det påståede tab og i givet fald fortsætte med indgivelse af en klage over den beslutning, ved hvilken ansøgningen afvises.

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
13. juli 1993 *

I sag T-20/92,

Andrew Macrae Moat, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved advokat Eric J. H. Moons, dernæst ved advokat Luc Govaert, begge Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains,

sagsøger,

* Processprog: engelsk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Thomas F. Cusack og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Anneckhino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det pålægges Kommissionen at forfremme sagsøgeren til lønklasse A3 eller at forflytte sagsøgeren til en anden stilling, samt om, at Kommissionen skal betale sagsøgeren løn efter lønklasse A3 fra den 1. december 1986,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.P.M. Barrington, og dommerne R. Schintgen og K. Lenaerts,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 5. maj 1993,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, Andrew Macrae Moat, er tjenestemand i lønklasse A4 ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. Da alle hans bedømmelser siden 1981 har indeholdt rosende omtale af hans ledelsesevner og anbefalet, at han forfremmes, finder han, at han må være berettiget til at forvente en forfremmelse eller forflyttelse.

- 2 Sagsøgeren har navnlig påpeget, at hans direktør i bedømmelsen for perioden fra den 1. juli 1979 til den 30. juni 1981 anbefalede, at han blev forfremmet, med den begrundelse, at han havde godtgjort evne til at lede et hold på ca. 28 personer. Dette viser, at sagsøgeren for ti år siden opfyldte et af de stiltiende kriterier for forfremmelse til lønklasse A3, der fremgår af Orientation concernant le profil de carrière de fonctionnaires d'encadrement intermédiaire (retningslinjer vedrørende karriereprofilen for tjenestemænd på mellemliderniveau), som er vedlagt Kommissionens afgørelse af 19. juli 1988 om besættelse af mellemlidestillinger (KOM(88) PV928, herefter benævnt »afgørelse af 19. juli 1988«). Sagsøgeren har tilføjet, at det i hver af hans fire bedømmelser for henholdsvis 1981-1983, 1983-1985, 1985-1987 og 1987-1989 anbefales, at han forfremmes.
- 3 Afgørelsen af 19. juli 1988 ændrede systemet for besættelse af stillingerne som korchef og chef for særlige tjenester. Ifølge dette system bygger de grundlæggende principper for besættelse af stillinger som chef for en enhed og for forfremmelse til lønklasse A3 på en adskillelse mellem lønklasse og funktion, idet A3-stillingerne forbeholdes funktionen som chef for en enhed og i visse særlige tilfælde konsulenter på et højt niveau. Forfremmelse til A3 sker dels ved udnævnelse til stillinger som chef for en enhed, som er opslået ledige, og som i henhold til afgørelsens stk. 3 er forbeholdt ansøgere med egnede kvalifikationer, dels i henhold til stk. 4 ved oprettelse af en reserve af A3-stillinger, hvis antal fastsættes hvert år af det kommissionsmedlem, der har ansvaret for personaleanliggender, blandt de ansøgere, der ikke blev forfremmet i henhold til den fremgangsmåde, der er fastsat i stk. 3 i afgørelsen. Med henblik på anvendelsen af denne reserve afgiver Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser efter samråd med generaldirektørerne og lederne af tjenesterne mindst én gang om året udtalelse om de tjenestemænd, der kan forfremmes til lønklasse A3, som navnlig bør komme i betragtning. Den liste, der herved fremkommer, skal indeholde 50% flere navne, end der er stillinger i reserven. Efter kabinetchefernes gennemgang træffes forfremmelsesbeslutningerne i sådanne tilfælde af det kommissionsmedlem, der er ansvarlig for personale og administration, efter aftale med de berørte medlemmer af Kommissionen.
- 4 Ved skrivelse af 9. april 1991 indgav sagsøgeren følgende ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«):

- »1) Ansøgeren anmoder Kommissionen om at forfremme ham til lønklasse A3.
- 2) Ved Kommissionens afgørelse af 19. juli 1988 om besættelse af mellemliderstillinger blev forbindelsen mellem forfremmelse til lønklasse A3 og udnævnelse til kontorchef brudt. Endvidere blev beskrivelsen 'administrator uden for kategori' føjet til de øvrige stillingsbeskrivelser i stillingsgruppe A3.
- 3) Ifølge vedtægtens artikel 45 skal Kommissionen træffe afgørelse om, hvem af de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, der skal forfremmes efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem.
- 4) I min bedømmelse for perioden 1. juli 1979 til 30. juni 1981 anbefalede min direktør, at jeg blev forfremmet, efter at jeg havde vist evne til at lede et hold på ca. 28 personer (direktørens fremhævelse). Dette viser, at jeg for ti år siden opfyldte et af de stiltiende kriterier for forfremmelse af en chef for en enhed til lønklasse A3, som er fastsat i Kommissionens 'Orientation concernant le profil de carrière de fonctionnaires d'encadrement intermédiaire' (bilag til afgørelsen af 19. juli 1988). To efterfølgende direktører har anbefalet, at jeg forfremmes, i alle mine bedømmelser siden da.«
- 5 Ved notat af 13. august 1991 indbragte sagsøgeren klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den stiltiende afvisning af ansøgningen af 9. april 1991.
- 6 Sagsøgeren modtog intet svar på klagen.
- 7 Den 9. oktober 1991 anlagde sagsøgeren sag i anledning af den stiltiende afvisning af hans ansøgning af 9. april 1991. Sagen blev afvist ved Rettens kendelse af 22. maj 1992 (sag T-72/91, Moat mod Kommissionen, Sml. II, s. 1771) med den

begrundelse, at sagsøgeren ikke kunne kræve Kommissionen dømt til at forfremme ham til lønklasse A3 eller til at forflytte ham til en anden stilling. I øvrigt var sagen anlagt for tidligt, idet sagsøgeren ikke havde afventet Kommissionens svar på sin klage af 13. august 1991. Sagsøgerens appel af denne kendelse blev afvist ved Domstolens kendelse af 1. februar 1993 (sag C-318/92 P, Moat mod Kommissionen, Sml. I, s. 481).

Retsforhandlinger

- 8 Dette er baggrunden for, at sagsøgeren har anlagt nærværende sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. marts 1992.
- 9 Rettens præsident har henvist sagen til Fjerde Afdeling og udpeget den refererende dommer.
- 10 Kommissionen har ikke indgivet svarskrift angående sagens realitet, men har ved særskilt skriftstykke, der er registreret den 30. marts 1992 på Rettens Justitskontor, påstået sagen afvist.
- 11 Ved Rettens kendelse af 10. juli 1992 blev sagsøgtes afvisningspåstand henskudt til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.
- 12 Ved Rettens afgørelse af 18. september 1992 blev den refererende dommer flyttet til Femte Afdeling, som følgelig fik tildelt sagen.
- 13 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og anmodet parterne om at besvare følgende spørgsmål:

»For at Retten kan tage stilling til sagens formalitet og navnlig afgrænse dens genstand, anmodes parterne om inden 15. april 1993 at angive, om alle ledige stillinger, der blev besat på A3-niveau mellem 1988 og april 1991 i medfør af afgørelsen af 19. juli om besættelse af mellemliderstillinger, blev bekendtgjort ved stillingsopslag, og i bekræftende fald angive, hvilke stillingsopslag sagsøgeren reagerede på, og om sagsøgerens navn var medtaget på den liste, der er omhandlet i afsnit 4 i ovennævnte afgørelse.«

- 14 Ved processkrift indleveret den 29. marts 1993 til Rettens Justitskontor ansøgte sagsøgeren om genoptagelse af den skriftlige forhandling, således at han kunne gøre et nyt anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45 gældende på grundlag af en ny omstændighed, der først havde vist sig efter afslutningen af den skriftlige forhandling den 14. december 1992.
- 15 Ved processkrift indleveret den 15. april 1993 til Rettens Justitskontor gjorde sagsøgte gældende, at »'det påståede nye bevismateriale' ingen relevans har for afgørelsen af de spørgsmål, der er forelagt Retten i denne sag, og at kravene i ansøgningen bør afvises fuldstændigt«.
- 16 Parterne fremsatte deres mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål i retsmødet den 5. maj 1993.

Parternes påstande

- 17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.
- 2) Kommissionen tilpligtes at forfremme sagsøgeren til lønklasse A3.

- 3) Kommissionen tilpligtes at forflytte ham til en stilling, der gør det muligt for ham at tjene Kommissionen til dennes og hans egen tilfredshed i resten af hans karriere.
  - 4) Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren en løn og en pension, der svarer til de beløb, han ville have oppebåret, dersom han var blevet forfremmet den 1. december 1986, med renter fra denne dato, eller at betale ham den nuværende nettoværdi af forskellen mellem denne løn og denne pension og hans nuværende løn og pension, hvilket beløb aktuarmæssigt skal beregnes på grundlag af sagsøgerens forventede restlevetid og datoen for ikrafttrædelsen af Kommissionens afgørelse i medfør af Rettens dom i overensstemmelse med punkt 2) ovenfor.
- 18 Som følge af sagsøgtens afvisningspåstand har sagsøgeren yderligere i sine bemærkninger hertil nedlagt følgende påstand:
- Kommissionens beslutning om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse A3 annulleres.
- 19 Sagsøgeren har i sin ansøgning om genoptagelse af den skriftlige forhandling nedlagt følgende påstande:
- 1) Den skriftlige forhandling genoptages, og det vedlagte dokument gennemgås.
  - 2) Kommissionen dømmes for at tilsidesætte vedtægtens artikel 90 eller i hvert fald for ikke at have givet oplysning om det nye dokument på et tidligere tidspunkt.
  - 3) Kommissionen dømmes for ikke at behandle sagsøgerens ansøgning og klage eller for ikke at behandle disse i overensstemmelse med vedtægtens artikel 45.

4) Kommissionen dømmes til at betale erstatning med et beløb, som Retten ex aequo et bono finder passende.

20 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

1) Retten tager stilling til formaliteten i medfør af sine beføjelser i henhold til procesreglementets artikel 114.

2) Afvisning.

3) Frifindelse.

4) Afgørelse om sagens omkostninger træffes efter de gældende regler.

21 Sagsøgte har i sine bemærkninger til ansøgningen om genoptagelse af forhandlingen påstået alle de i ansøgningen stillede krav afvist.

Formaliteten

Parternes anbringender og argumenter

22 Sagsøgeren har anmodet Retten om at undersøge lovligheden af forskellige akter, som angiveligt indeholder klagepunkter imod ham, og tage stilling til erstatningspåstanden, som efter hans opfattelse er nært forbundet hermed. Han har gjort gældende, at han havde været nødt til at anlægge denne sag »på grund af Kommissionens tidligere beslutninger« om ikke at forfremme ham til stillinger, som han havde søgt. Han finder det meget sandsynligt, at mange beslutninger, som har påvirket hans karriereforløb, er truffet, uden at der har foreligget bedømmelser, og uden at beslutningstageren har haft kendskab til de positive og velunderbyggede udtalelser, hans overordnede er fremkommet med i de periodiske bedømmelser af ham.

- 23 Sagsøgeren har bemærket, at efter afgørelsen af 19. juli 1988 kan forfremmelser til lønklasse A3 ske enten ved udnævnelse til en stilling, der er opslået ledig, eller ved en særskilt »forfremmelsesprocedure«, der finder sted mindst en gang om året. Han har tilføjet, at reglerne for denne forfremmelsesprocedure ikke er nærmere specificeret, og at de ikke er kendte. Han har påpeget, at han siden 1986 har søgt om forflyttelse til andre opgaver og siden 1981 har søgt om forfremmelse. Han forelagde en ansøgning i medfør af vedtægtens artikel 90, da han opdagede, at Kommissionen var ved at ansætte folk til stillinger, som han havde de fornødne erfaringer til at udfylde. Dels har Kommissionen undladt at bringe disse stillinger til hans kendskab, dels har den først sent udarbejdet hans bedømmelser og først endnu senere indsat disse i hans personlige aktmappe.
- 24 Sagsøgeren har tilføjet, at formålet med hans ansøgning var at sikre, at Kommissionen blev opmærksom på de meget fordelagtige udtalelser om ham i hans bedømmelser og eventuelt besluttede at forfremme ham. Han håbede, at han ud af begrundelsen for afvisningen af hans ansøgning kunne se, om Kommissionen havde grunde, der ikke havde nogen forbindelse med indholdet af hans bedømmelser, til ikke at finde ham værdig til forfremmelse.
- 25 Sagsøgeren har gjort gældende, at hans søgsmål skal betragtes som rettet enten mod Kommissionens fuldstændige undladelse af at tage hans ansøgning i betragtning eller mod Kommissionens stiltiende afvisning af klagen. Han har erkendt, at en sag anlagt mod Kommissionen for ikke at forfremme en tjenestemand til lønklasse A3 ved besættelsen af en stilling som chef for en enhed sædvanligvis er rettet mod en beslutning om at udnævne en anden tjenestemand, idet det er som resultat af denne beslutning, at den pågældende tjenestemand ved, at han ikke er blevet forfremmet. På tilsvarende måde er det ved den årlige forfremmelse til de lavere lønklasser offentliggørelsen af listen over, hvem der er forfremmet eller har gjort sig mest fortjent til forfremmelse, der gør det muligt for en person, der ikke er blevet forfremmet, at anfægte den liste, fra hvilken han er blevet udelukket. Men sagsøgeren har bemærket, at den forfremmelsesprocedure, der blev indført ved Kommissionens afgørelse af 19. juli 1988, og som gennemføres »mindst en gang om året«, gør det umuligt for ham, hvis han ikke modtager et udtrykkeligt svar på sin klage, at vide, hvornår og hvorfor Kommissionen har besluttet ikke at forfremme ham. Foreligger der ikke nogen begrundet beslutning, kan hverken sagsøgeren eller Retten kontrollere, om hans ansøgning om forfremmelse er behandlet i overensstemmelse med kravene i vedtægtens artikel 45. Sagsøgeren har påpeget, at ifølge Domstolens

praksis (dom af 28.5.1980, forenede sager 33/79 og 75/79, Kuhner mod Kommissionen, Sml. s. 1677, præmis 15) er »formålet med begrundelsespligten både ... at give vedkommende lejlighed til at vurdere, om afgørelsen er behæftet med fejl, der gør det muligt at anfægte lovligheden, og at muliggøre en retslig kontrol«.

- 26 Sagsøgeren har i sin ansøgning om genoptagelse af den skriftlige forhandling gjort et nyt anbringende gældende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45. Han har påpeget, at mellem den 9. april 1991, datoen for hans ansøgning om forfremmelse til lønklasse A3 i medfør af den procedure, der er omhandlet i stk. 4 i afgørelsen af 19. juli 1988, og den 13. december 1991, datoen for den stiltiende afvisning af hans klage, blev hans personlige akter ikke gennemgået. Derfor behandlede det rådgivende udvalg ikke hans ansøgning om forfremmelse, eller behandlede forfremmelsen af andre tjenestemænd, uden at sammenligne deres fortjenester og bedømmelser med hans, hvilket er i strid med afgørelsen af 19. juli 1988, ifølge hvilken udvalget en gang om året skal tage stilling til forfremmelserne til lønklasse A3 og forelægge Kommissionen sine forslag. Sagsøgeren har baseret sin ansøgning på et dokument, der dukkede op den 8. februar 1993, og hvoraf det fremgår, hvad der er indsat i og udtaget fra hans personlige akter, og hvem der har hentet akterne frem. Sagsøgeren har påstået Kommissionen dømt til at betale ham erstatning for tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 90 og 45.
- 27 Sagsøgte har fremsat fire anbringender om afvisning. Sagsøgte har for det første under henvisning til sin afvisningsindsigelse i sag T-72/91 (se præmis 7 ovenfor) gjort gældende, at Retten ikke er kompetent til at behandle den foreliggende sag, idet påstandene heri er identiske med dem, der er fremsat under punkt 1-4 i stævningen i sag T-72/91. Da de i den foreliggende sag fremførte argumenter er identiske med eller ligner argumenterne i sag T-72/91, er det overflødigt at behandle dem på ny. Under alle omstændigheder må eventuelle nye omstændigheder, der påberåbes i den foreliggende sag til støtte for argumenter fremført i forbindelse med sag T-72/91, afvises.
- 28 For det andet har sagsøgte gjort gældende, at Fællesskabets retsinstanter ikke har kompetence til at udstede påbud over for en fællesskabsinstitution og følgelig heller ikke til at tage stilling til et erstatningskrav i den forbindelse.

- 29 Sagsøgte har påpeget, at den foreliggende sag, som ikke vedrører annullation af nogen kommissionsakt, men tager sigte på at tilpligte Kommissionen til at forfremme og/eller forflytte sagsøgeren, ikke kan betegnes som en »anmodning om at undersøge lovligheden af forskellige akter, der berører sagsøgeren«.
- 30 Sagsøgte gør gældende, at sagsøgeren ikke har fremført noget anbringende eller argument, der kan bevise, at Kommissionen har tilsidesat reglerne for adgang til lønklasse A3, og herved har bemærket, at ansøgningen af 9. april 1991 og den efterfølgende klage ikke vedrører en bestemt procedure, der fører til besættelse af en stilling, som f.eks. et stillingsopslag eller en udvælgelsesprøve, men en generel anmodning fra sagsøgerens side om at blive forfremmet til lønklasse A3.
- 31 Sagsøgte har tilføjet, at den omstændighed, at en tjenestemand opfylder betingelserne for at blive forfremmet og faktisk er blevet indstillet til forfremmelse, ikke på nogen måde berettiger ham til at blive forfremmet og ikke nødvendigvis betyder, at Kommissionen har undladt at tage hensyn til hans bedømmelser, curriculum vitae eller kvalifikationer, eller at Kommissionen har fået den opfattelse, at han ikke er værdig til forfremmelse. Sagsøgte har fremhævet, at Kommissionen ikke har truffet nogen beslutning om ikke at forfremme sagsøgeren, og at en sådan beslutning i givet fald ville have været retsstridig, idet den ville udelukke en bestemt tjenestemand fra den udvælgelse, der er fastsat i vedtægtens artikel 45.
- 32 Sagsøgte har bemærket, at der derimod forelå en stiltiende beslutning om at afvise sagsøgerens ansøgning, som den var affattet. Sagsøgte har erkendt, at sagsøgerens klage over denne beslutning ej heller blev besvaret, og har gjort gældende, at det er med urette, at sagsøgeren anfægter den stiltiende afvisning af sin klage under henvisning til, at afvisningen ikke er begrundet, for den kan pr. definition ikke begrundes.
- 33 Sagsøgte har påpeget, at det er klart, at der foreligger beslutninger om at forfremme andre tjenestemænd, men at disse beslutninger ikke er identificeret og ikke anfægtes i den foreliggende sag.

- 34 Sagsøgte har i retsmødet for det tredje gjort gældende, at kravet om annullation af Kommissionens beslutning om ikke at forfremme sagsøgeren, et krav, der blev fremsat i forbindelse med bemærkningerne om afvisningsindsigelsen, bør afvises med den begrundelse, at der i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, ikke må fremsættes nye anbringender under en sags behandling, medmindre de støttes på omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.
- 35 Sagsøgte har for det fjerde gjort gældende, at det krav om erstatning, der er indeholdt i sagsøgerens sidste påstand, ligeledes bør afvises, idet det hænger nøje sammen med kravet om, at Kommissionen tilpligtes at forfremme eller forflytte sagsøgeren.

Rettens bemærkninger

- 36 Det skal indledningsvis bemærkes, at Fællesskabets retsinstanser ifølge fast praksis ikke kan give en fællesskabsinstitution pålæg med hensyn til en tjenstemands vedtægtsmæssige stilling eller institutionens organisation i almindelighed uden at gribe ind i ansættelsesmyndighedens beføjelser. Dette princip gælder ligeledes i forbindelse med erstatningssager (se Rettens dom af 28.1.1992, sag T-45/90, Speybrouck mod Parlamentet, Sml. II, s. 33, præmis 30, 31 og 32, af 25.9.1991, sag T-163/89, Sebastiani mod Parlamentet, Sml. II, s. 715, præmis 21, og af 27.6.1991, sag T-156/89, Valverde Mordt mod Domstolen, Sml. II, s. 407, præmis 150, Rettens ovennævnte kendelse Moat mod Kommissionen, stadfæstet ved Domstolens ovennævnte kendelse i sagen Moat mod Kommissionen).
- 37 Heraf følger, at sagsøgeren ikke er berettiget til at påstå Kommissionen dømt til at forfremme ham til lønklasse A3 eller forflytte ham til en anden stilling, og at sagsøgerens påstande herom må afvises.

- 38 Retten bemærker endvidere, at sagsøgeren efter i sin stævning at have krævet de forskellige akter, der påstås at indeholde klagepunkter imod ham, undersøgt, uden dog at pege på de akter, hvis lovlighed han ønsker efterprøvet af Fællesskabets retsinstanser, i sine bemærkninger til afvisningspåstanden har krævet beslutningen om ikke at forfremme ham til lønklasse A3 annulleret.
- 39 Retten erindrer om, at eksistensen af en akt indeholdende klagepunkter i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, og artikel 91, stk. 1, er en forudsætning for, at en sag anlagt af tjenestemænd mod den institution, i hvilken de er ansat, kan antages til realitetsbehandling (se senest Rettens dom af 8.6.1993, sag T-50/92, Fiorani mod Parlamentet, Sml. II, s. 555).
- 40 Men for det første har sagsøgeren ikke indbragt klage over de beslutninger om besættelse af stillinger som chefer for enheder i lønklasse A3, der blev truffet af ansættelsesmyndigheden i perioden mellem 19. juni 1988 og 9. april 1991 efter fremgangsmåden i stk. 3 i afgørelsen af 19. juli 1988. Denne kendsgerning er navnlig bekræftet for så vidt angår de beslutninger om besættelse af de fire ledige stillinger, for hvilke sagsøgte erkender at have modtaget en ansøgning fra sagsøgeren, nemlig stillingen i henhold til opslaget KOM/106/88, som blev besat af ansættelsesmyndigheden den 1. januar 1989, stillingen i henhold til KOM/7/89, der blev besat af ansættelsesmyndigheden den 1. marts 1989, stillingen i henhold til KOM/86/88, der blev besat af ansættelsesmyndigheden den 1. april 1989, og stillingen i henhold til KOM/209/89, der blev besat af ansættelsesmyndigheden den 1. april 1990.
- 41 For det andet har sagsøgeren ikke indbragt klage over de beslutninger om at forfremme tjenestemænd til lønklasse A3, som blev truffet af ansættelsesmyndigheden i perioden 19. juli 1988 til 9. april 1991 efter den årlige forfremmelsesprocedure, der er omhandlet i stk. 4 i afgørelsen af 19. juli 1988.
- 42 Følgelig var sagsøgerens klage af 13. august 1991 over den stiltiende afvisning af hans ansøgning om forfremmelse, der var indgivet i helt generelle vendinger den 9. april 1991, hverken rettet mod en beslutning om at besætte en stilling som chef for en enhed i lønklasse A3 eller mod en beslutning om at forfremme en anden person til en A3-stilling eller mod en beslutning om ikke at indrømme ham den forfremmelse, han havde ansøgt om.

- 43 Heraf følger, at da der ikke er tale om direkte og umiddelbare følger for sagsøgers retsstilling, kan den stiltiende afvisning af hans ansøgning om forfremmelse ikke betegnes som en akt, der indeholder et klagepunkt imod ham, og at for så vidt som den sag, han har anlagt, er rettet mod den stiltiende afvisning af hans klage, som blev indbragt efter ansøgningen om forfremmelse, må sagen afvises (se Rettens dom af 18.2.1993, sag T-45/91, *Mc Avoy mod Parlamentet*, Sml. II, s. 83, og af 16.3.1993, forenede sager T-33/89 og T-74/89, *Blackman mod Parlamentet*, Sml. II, s. 249).
- 44 Retten bemærker endvidere, at ansøgeren, som ikke er chef for en enhed, under alle omstændigheder ikke kan gøre krav på en A3-stilling og ikke har nogen berettiget interesse i at anfægte en beslutning om besættelse af en sådan stilling eller om at forfremme en tjenestemand til en sådan stilling, da det i afgørelsen af 19. juli 1988 er fastsat, at mellemliderstillinger i lønklasse A3 skal forbeholdes chefer for enheder (se Domstolens dom af 30.5.1984, sag 111/83, *Picciolo mod Parlamentet*, Sml. s. 2323, og af 7.2.1990, sag C-95/88, *Laval mod ØSU*, Sml. I, s. 253, Rettens dom af 11.12.1991, sag T-169/89, *Frederiksen mod Parlamentet*, Sml. II, s. 1403, stadfæstet ved Domstolens dom af 18.3.1993, sag C-35/92 P, Sml. I, s. 991, og Rettens dom af 28.2.1992, sag T-51/90, *Moretti mod Kommissionen*, Sml. II, s. 487).
- 45 Ex tunc kan det endvidere bemærkes, at ifølge fast retspraksis kan procesreglementets artikel 48, stk. 2, som åbner mulighed for under visse omstændigheder at fremsætte nye anbringender under sagen, under ingen omstændigheder fortolkes således, at den skulle åbne mulighed for, at sagsøgeren kan fremsætte nye påstande for Fællesskabets retsinstanser og således ændre sagens genstand (Domstolens dom af 25.9.1979, sag 232/78, *Kommissionen mod Frankrig*, Sml. s. 2729, af 18.10.1979, sag 125/78, *Gema mod Kommissionen*, Sml. s. 3173, af 8.2.1983, sag 124/81, *Kommissionen mod Det Forenede Kongerige*, Sml. s. 203, af 4.12.1986, sag 205/84, *Kommissionen mod Tyskland*, Sml. s. 3755, af 14.10.1987, sag 278/85, *Kommissionen mod Danmark*, Sml. s. 4069, Rettens dom af 18.9.1992, sag T-28/90, *SA Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen*, Sml. II, s. 2285, og af 11.3.1993, sag T-87/91, *Boessen mod ØSU*, Sml. II, s. 235). Følgelig må de påstande om annullation, som sagsøgeren fremkom med i sine bemærkninger til afvisningspåstanden, ligeledes afvises som værende fremsat for sent.

- 46 For så vidt angår erstatningspåstanden, ved hvilken sagsøgeren har påstået sagsøgte tilpligtet at betale ham en løn og pension, der svarer til de beløb, han ville have oppebåret, såfremt han var blevet forfremmet — påstande, som ikke har nogen selvstændig eksistens, for så vidt som de er tæt forbundet med påstandene om, at sagsøgte tilpligtes at forfremme eller forflytte sagsøgeren — bemærkes, at ifølge Domstolens praksis begrænser »artikel 91, stk. 1, første punktum ... det følgende punktum, således at denne bestemmelse kun tillægger Domstolen fuld prøvelsesret i de tilfælde, hvor der foreligger en tvist i betydningen af det første punktum« (dom af 10.12.1969, sag 32/68, Grasseli mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 141, org. ref.: Rec. s. 505). I den foreliggende sag kan sagsøgeren, som ikke har anfægtet de akter, der hævdes at indeholde klagepunkter mod ham, ved at anlægge annullations-sag i tide, ikke bøde på denne undladelse og så at sige opnå en længere søgsmålsfrist ved at anlægge en erstatningssag (se Rettens kendelse af 22.5.1992 i sag T-72/91, Moat mod Kommissionen, a.st., stadfæstet ved Domstolens kendelse af 1.2.1993 i sag C-318/92 P, a.st.).
- 47 I lighed hermed skal det med hensyn til erstatningskravet i sagsøgerens anmodning om genoptagelse af den skriftlige forhandling, ved hvilken sagsøgeren kræver Kommissionen tilpligtet at betale erstatning på grund af tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 45, bemærkes, at ifølge Domstolens og Rettens faste praksis skal der forud for anlæggelse af en erstatningssag, ved hvilken der søges om erstatning for et tab, ikke forvoldt af en akt indeholdende klagepunkter imod sagsøgeren, som påstås annulleret, men af forskellige påståede fejl og undladelser fra administrationens side, gennemføres en procedure i to etapper. Proceduren skal begynde med indgivelse af en ansøgning, hvorved ansættelsesmyndigheden anmodes om at erstatte det påståede tab, og i givet fald fortsætte med indbringelse af en klage over den beslutning, ved hvilken ansøgningen afvises (se senest Rettens kendelse af 28.1.1993, sag T-53/92, Piette de Stachelski mod Kommissionen, Sml. II, s. 35). Men Retten bemærker, at i den foreliggende sag er der forud for anlæggelsen af ovennævnte erstatningssag ikke gennemført en forskriftsmæssig administrativ procedure, ej heller selv om det antages, at det dokument vedrørende bevægelserne i sagsøgerens personlige akter, som han påberåber sig til støtte for sit krav, kan betragtes som en ny omstændighed i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2.
- 48 Det følger af det ovenfor anførte, at sagen må afvises i sin helhed.

Sagens omkostninger

- 49 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Barrington

Schintgen

Lenaerts

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. juli 1993.

H. Jung
Justitssekretær

D.P.M. Barrington
Afdelingsformand